

MIKA GABRIELLA

A koldus

1976-ban született Budapesten. Egyetemi tanulmányait az ELTE könyvtár és szociológia szakán végezte, jelenleg könyvtárosként dolgozik.

A koldus szakadt, foltozott kabátjában a metró bejáratánál ült. Körülnézett. Ma kevesen vannak — gondolta. Hiányzik az álvak öregasszony, egy korosabb nő a népes családjával, és az idős napjaira koldusbotra jutott zenész sincs itt, s nem könyörög pár garasért... Más örült volna a jó hírnek, több jut neki, hiszen még a legjóindulatúbb ember is csak pár forintot tud odavetni, ha többen vannak. Az öreg és a gyerek nyomorúsága mindig feltűnőbb, a gyerekes asszony pedig olyan agresszívan üzte mesterségét, hogy sokszor még az is adott neki, akinek szándékában sem volt. Most mégis valami nyomasztó érzés kínozza, hiszen tudta, a többiek, akárcsak ő, egy napra sem hagyják el szívesen a helyüket. Előfordult, hogy valaki néhány napra könnyelműen szabadságolta magát, s utána rémülten tapasztalhatta, hogy amíg távol volt, mások foglalták el a helyét; ők pedig nemhogy elmentek volna, de még meg is fenyegették. Hiába, jó hely ez, fényes, világos, tágas, s télen, ha kicsit hidegebb is, de jobb, mint a szabadban. Sokan járnak erre, csurran-cseppen mindenkinek valami. Eleinte még félt idejönni, és a gyomra is összeugrott egy-egy ismerős arcvonás láttán: csak nem Jóska, az egykori nagyhangú haver a műhelyből, csak nem a szomszéd?... Annyira szégyellte magát, hogy naphosszat ült a földet bámulva, csak a kalapját tette maga elé: mégis jobb, mint ha az ő keze figyelmeztetné a járóelőket arra, hogy adakozniuk kellene. Később aztán valahogy megbarátkozott a környezettel, már egy-egy köszönömöt is ki tudott nyögni, mikor valaki némán pénz dobott a kalapba.

Valaha dolgozott, de a balesete után rokkant lett, s akkor megmondták neki, fel is út, le is út. Már nem volt fiatal, hiába számlál-gatta az évtizedeket, a fáradságos munkaköröket, neki ebben az új világban már nem jutott hely. Gyakran még az előszobáig sem jutott el, s amikor a korát kérdezték, az udvarias hang már hadarta is: „jó, majd értesítjük”. Ebből máris tudta, hogy nem kell. Se itt, se ott, hiába adta lejjebb az igényeit, hogy a végén már bármilyen munkát elvállalt volna. Hiányzott a munka... A mindennapi taposómalom sokszor fárasztó volt, de a kollégák, a haverok szeretete, a kocsmai beszélgetések, a gyári ünnepek sok mindenért kárpótolták, s mivel családja nem volt, úgy érezhette ilyenkor, hogy legalább ő is tartozik valahova.

Furcsa módon lassan itt is jól érezte magát. Az öregemberrel például, aki nem tudott megélni nyugdíjából s nem akart tovább éhezni, jól megértették egymást, olykor még a politikáról is elvitatkoztak és közösen siránkoztak az árák örökös emelkedésén. Néha a kisgyerekekkel is eltréfálkozott, de őt nemigen lehetett megkönyöröztetni; időnként furcsa alakok jelentek meg nála, elvették a pénzét, aztán amikor megkérdezte tőle, kik azok, a gyerek nem szólt semmit... Az asszony, akit vert az ura és így akarta megkeresni a gyerekeinek

az ételt — inkább, mint hogy hazamenjen a részeg férjéhez, és tőle kérjen — eleinte gyanakodva nézett rá, de később már megszokta, hogy ott van.

Az élete egyhangúan telt, de nem panaszkodott, számára pár apró dolog — az ingyenkonyha, a közfürdő — már a biztonságot jelentette, elviselhetővé tette az életet, hogy legalább kiszámíthatóan telnek a napjai, a rokkantnyugdíjasként, fűtetlen lakásban eltelt, zaklatott évek után. Szórakozásként pedig ott voltak az emberek, az unatkozó tinédzser, a szépasszony, az elfoglalt fiatalember, aki nyakendőben és öltönyben rohan fontos céljai után, és az öregasszony, aki mindig odadob neki pár forintot — talán mert fél, hogy egyszer ő is erre a sorsra juthat. Még azt is megfigyelte, hogy legtöbbször a szegények adnak, akiknek ő is adott volna, ha lett volna miből...

Egy durva rúgást érzett. Idegen férfiak álltak fölötte és valami olyasmit kiabáltak, hogy „félre apuskám, vége a jó világnak, miénk a placc”... Nem értette, akkorra már csak pár szót bírt felfogni; valami olyat mondtak, hogy hordja el az irháját, másnak kell a hely... Még gondolkodásra sem jutott ideje, máris mennie kellett, s míg automatikusan lépegetett a járókelők kíváncsi pillantásainak keresztútjében, fel nem foghatta, hogy kinek ártott... Nem jutott eszébe semmi, csak megindult a külváros felé...

BÁGER GUSZTÁV

Zsoltár

*Táncra kelt virágok illatában állok,
fölgyulladnak a rétek.
Fűzöld, szalmasárga fénylőn szöknek szárba,
ezerszín tűzben égnek.
Dobbal kísér a szív, a kezdet visszahív
lenni újnak, egésznek.*

*De rámborul az éj, felhőnyi seregély
hozza hírért a végnek.
Tenmagam hiánya csak tükrét imádja.
Ki belátja, remélhet.
Ki jégviharban áll, lesz ha kell tűzmadár,
vagy martaléka télnek.*

*

*Hívás a szeretet, teremtő lehet,
bölcsoadal, hálaének.
Szívből ömlő méz-bor, csillagfény éjféلكor,
föllobbanó szövétnék.
Kiapadhatatlan hó a belső Napban,
legyőzhetetlen Élet.*